

deligt bekendt, men det vil jeg ikke nu, hvor imod jeg, hvis Nogen modsiges dette, forbeholder mig at komme med behørlige Data. Kammerherre Bretton har her gjort, hvad man i Almindelighed seer i saadanne Tilfælde i Creditanstaltens Bestyrelse, idet han har afholdt sig fra at votere om sit eget Laan, og mere troer jeg ikke, man kunde forlange af ham efter den Fremgangsmaade, som ellers bruges. — Det forekommer mig i det Hele, at den egentlige Pensions sag er bragt ud af Forbindelsen med Undersøgelsesagen, thi Pensionen er en Følge af Kammerherre Brettons egen Ansøgning om Afsted, og den staaer saaledes ganske for sig. Det Ministerium, som anordnede Undersøgelsen, vilde ikke bruge denne til Tiltale mod Bretton, og det paafølgende Ministerium, nemlig Ministeriet Bluhme, erklærede baade ved sin Indenrigsminister og ved sin Justitsminister, at der ikke var Grund til at anlægge Sag mod Nogensomhelst. Dermed maatte dog Spørgsmaal om Actionen være afluttet, og Pensionsspørgsmaalet opstod derefter ved Brettons Afstedsansøgning som en selvstændig Sag. Dersom Thinget altsaa nu skulde gjøre Noget, forekommer det mig, at det maatte være enten ved en Dagsorden eller en Resolution at vedtage at sætte forskjellige Personer, til Exempel Bretton og Andre, som have været med i den Nørrejdskte Hypothekforenings Bestyrelse, under Tiltale, eller ogsaa at sætte den forhenværende Justitsminister, det ærede Medlem her ligeoverfor (Casse), under Tiltale, fordi han har forsømt sin Pligt, thi, dersom det ærede Mindretal har Ret, har det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) tilfidsat sin Pligt ved ikke at anstifte Tiltale. Jeg troer nu ikke, at der fortjentes nogen Tiltale; men jeg tager Sagen saaledes, som den her foreligger. Jeg mener altsaa, at Thinget gjør rettest i ikke at sammenblande Pensionsagen og Ansvarsspørgsmaalet, thi der kan ogsaa blive Tale om et civilretligt Ansvar, og navnlig oplyste Forhørene og Actstykkerne, at der fra flere Sider er taget Forbehold om et civilretligt Ansvar, ikke blot imod Hypothekforeningen, men ogsaa imod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse), samt imod hans daværende Collega, Indenrigsminister Lehmann. —

Jeg maa beklage, at en af Finantsministeriets Directeurer, vistnok meget imod sin Villie, har bidraget til at reise hele dette Spørgsmaal. Der findes nemlig, som Bilag til Statsrevisorernes Beretning til Rigsdagen om Regnskabet for 1864—65, en Skrivelse af 15de December 1866 fra Finantsministeriets Departement for Statsgjælden og Pensionsvæsenet, hvori der siges, at Justitsministeriet ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at bevirke Justitsaction imod Kammerherre Bretton, men „ikke tilstrækkelig Anledning“ er noget Andet end „ikke nogen Anledning“. Statsrevisionen har imidlertid troet paa denne Skrivelseres Rigtighed, hvorfor den har fremstillet Sagen, som om Justitsministeriet i 1864 havde sagt, at der ikke var tilstrækkelig Anledning til at anlægge Justitsaction, medens det har sagt, at der aldeles ingen Anledning var, hvilket er noget ganske Andet, og det Samme har Indenrigsministeriet sagt. Jeg troer, at man bør være opmærksom paa denne Feiltagelse, som vistnok har faaet en allfor stor Indflydelse paa Betragtningerne over denne Sag. — Det er paa alt dette, jeg støtter min Mening om, at det ærede Mindretals Indstilling ikke er tilstrækkelig begrundet, ligesom jeg ogsaa antager, at denne Indstilling heller ikke er rigtig i Forhold til Pensionsloven. Jeg skal dog ikke indlade mig paa nogen Fortolkning af denne, men i saa Henseende henholde mig til, hvad der er sagt af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hage), og derefter agter jeg at stemme imod Mindretallets Indstilling. Det vilde efter mit Skjøn være meget uheldigt, om den Afstemning, vi nu stride til her, skulde fremkalde en Proces, hvori den høitæredede Finantsminister kom til at sige: Jeg er tvungen til at nægte Kammerherre Bretton Pension, men det er efter min Mening aldeles urigtigt, at denne Nægtelse er kommen frem, og jeg kan derfor ikke Andet end henholde mig til det ærede Mindretal. Dette savnes da imidlertid som Part i Sagen, og Enden derpaa vil rimeligvis blive en Dom, hvorved Finantsministeren tilpligtes at betale, og Thingets Mening gives en Underkjendelse. Jeg troer ikke, at Rigsdagen bør staffe sig en saadan Drefigen.